

Egy közülünk – de nem az utolsó

Dj Smash a DUE-ből indult nagykaliberű hangulatmester, aki a szórakoztatást nem kispályásan játssza. Hogyan került DUE-ba és mivel alapozta meg a sikereket az a srác, aki tegnap este fergeteges bulit csinált nekünk? Megtudtuk.

Szalmás Gábor 25 éve Szayly Józsefnek köszönhetően került a DUE-ba, akkor volt az első tábora.

Már akkor is jártas volt a zenében, de nemcsak ezzel, hanem sajtóval és rádiózással is foglalkozott, a táborban pedig hangtechnikát, és stúdiótechnikát tanult. Összesen ötször táborozott, állítása szerint gyermekkorának a legjobb élményei közé tartozott minden egyes alkalom.

Nagyon jó és szorgalmas gyerekként tartották számon, a vezetőség csodálta, hogy amíg táborozó társai elmentek a strandra, addig ő barátjával a stúdióban maradt és riportokat készítettek.

Ők ketten nagyon hasonlóak voltak, nagyon szerették a zenét, és a diszkózást. Mindig mindent együtt csináltak, már ilyen fiatalon nagyon céltudatosak voltak, és elhatározták, hogy ők a zenével fognak foglalkozni. Példaképük pedig B. Tóth László volt.

Honnan a művésznév?

Részben vezetéknevéből származik, ugyanis a Szalmás összecseng a „Smash”-

el. Ennek jelentése: törni, zúzni. Régen minden amerikai nagylemezen szerepelt ez a kifejezés, melynek alternatív jelentése az, hogy az adott lemez „betörő sláger”. Úgy mond a sikert jelentette. Ezért is választotta Gábor ezt a nevet, úgy ahogy az amerikai slágerek a toplistákra, mert így akart ő is „betörni” Magyarország zenei életébe.

Munkássága:

Ez a „betörés” sikerült is neki, mindig a saját útját járta, és így vált igazán sikeressé. Tudta, hogy sokkal jobban meg tudja csinálni a rendezvényeket, mintha őt szolgálnák ki.

Megvásárolta magának az akkori legmodernebb technikai felszereléseket, nagyrészt ennek is köszönhető a sikeres pályafutása.

Saját vállalkozásba kezdett, és egy remek rendezvényszervező lett belőle. Mindig is tudta hogyan kell szórakoztatni közönségét. Az évek során számtalan céges és magánjellegű felkérésnek tett eleget. Általában heti 3 programot bonyolít le, már évek óta. Számára egy esküvő, vagy egy kis

létszámú születésnap ugyan olyan, mint egy komoly fellépés.

Mit is jelentett neki a DUE?

Az egész életét befolyásolta a tábor, nemcsak a szakmai oldala, hanem az emberi része és a hangulata is. Az összes tapasztalatot, melyet most kamatoztathat, azt itt szerezte meg, Kuti Sanyitól, Váry Gábortól, Szayly Józseftől, és a tábor vezetőségétől.

Ahogy ő állítja:

„A DUE alapozta meg azt az életem, amiből most élek, foglalkozom és dolgozom.”

Szerző: Stekler Bendegúz

Fotó: Zhang Judy

Ötlet csütörtök estére

A régebbi táborozók tudhatják hogy minden évben megrendezésre kerül egy különleges, csapatverseny alapú ügyességi vetélkedő, ami idén az ÉKBP nevezet kapta. A versenyben a véletlenszerűen összeállított csapatoknak minden tudásukra szükségük lesz hogy legyűrjék az ellenfelet. A versenyszámok szigorúan titkosak, egyet sem akart kiadni Dóri az egyik főszervező. A vetélkedő este 8-kor kezdődik a sportpályán. A jelentkezéseket ugyan ezen a napon délig várja Gálósi Dóri és Kocsmár-Tóth István.

Mindenkinek ajánlom hogy írassa fel magát minél gyorsabban hogy véletlenül se maradjon le erről az igazán jó szórakozást ígérő versenyről.

Szerző: Kövi Zsombor

Fotó: archív Mészáros Virág

Emberarcú táborvezetők!

Az eddigi táborok programjai között szerepelt az Emberarcú táborvezetők című műsor, amit esténként rendeztek meg, hogy a táborlakók jobban megismerjék a vezetőket és ezáltal csökkenjen a távol-ság köztük. Mert ők is anno olyan táborozóként kezdtek, mint ők. Idén ismeretlen okok miatt nincs ilyen program, de szeretnénk tovább vinni a hagyományt és kíváncsiak vagyunk, kik is Ők valójában?

ALKÉRI ÁDÁM

A videós újságíró csoport vezetője. Gimnazista korában került kapcsolatba a DUE-val, de máig nem tagja. A táborral közvetlen kapcsolatba kéthónapja került, amikor Kruzslíc Dávid megkérte, hogy legyen a videós újságíró csoport vezetője. A szeretlekmagyarország.hu-nál viszi a videós részleget, de inkább operatorkodik, vág, alkalomadtán még a kamera elé is beugrik. Ortopédiai műszerész az eredeti szakmája. A média a hobbi. Nincs gyermeke és barátnője sem. Az eddigi barátnői rosszul viszonyultak a munkájához. Szereti a dolgokat egy kicsit lazábbra fogni. Nem feltétlenül ragaszkodik ahhoz, hogy valaki tizenegy után a szobájában maradjon.

HERCZEG ZSOLT

21 éves korában, 1996-ban lépett be a DUE-ba. Kecskés Istvánnal táborozott együtt. Akkor is ott voltak már az alapítók, Tom-szer Miklós, Szayly József, Balázs Géza, Varga G. Gábor, Kruzslíc Dávid, Zala Orsi, Kiss Gábor és még jó páran. Hódmezővásárhelyen dolgozott egy újság, egy rádió és egy hírportál szerkesztőségében. A főiskolán kommunikáció szakra járt és

ennek a lapját szerkesztette. Az iskola indult a DUE pályázatán és elnyerte az év felsőoktatási díját. Jutalomként eljöhett egy ember a szerkesztőségből a táborba. Ő volt az, mert újságírónak készült. Itt ragadt. Két évig táborlakó volt, harmadik évtől csapatot vezetett 2007-ig, most pedig szakmai vezető. Túrázik. Természetjáró öt éves kora óta, hegyet és sziklát is mászik. Gyenge volt a tüdeje és az orvosok ezt javasolták, mert ott jó a levegő. Csinált egy csoportot a Facebook-on, azóta túrákat szervez. A DUE neki inkább csak önkéntes munka. Idén Dél-Franciaország és Kaukázus a célja.

KECSKÉMÉTI DÁVID

Az édesapja Németországban dolgozott, ezért ott kezdte el a gimnáziumot, amit később Magyarországon fejezett be. Két évig járt az egyetemre, amitsajnos nem sikerült befejezni, mert elkezdett dolgozni. Oda-kint sportlövészkedett, ebben találta meg magát. Aztán hazajött fényképezni. A diákujságíró egyesület leadott egy hirdetést a Petőfi rádióban, egy hétfői kurzusról, amire egyből jelentkezett. Később sajnos nem valósult meg, mert kevesen voltak rá. Ez 1994 körül volt. Ekkor még sem Facebookot, sem mobiltelefont nem használtak, ezért nagyon nehézkesen ment az egymással való kommunikáció. Kuti Sándor és Balázs Géza voltak a csoportvezetők, Kecskés Istvánnal voltak szobátársak. Herczeg Zsolt a lánya keresztapja. Bekerült a Blikkbe. És itt dolgozott, amikor véletlenül összefutott Varga G. Gáborral, akivel éppen, hogy jóban voltak. Gábor megkérdezte tőle, hogy nem szeretne-e fotográfiai és vizuális kultúra szakember

lenni a DUE táborban, amibe elsöre beleegyezett. Ez volt 2004-ben. Ma alkalmazott fotográfus, a saját vállalkozásában. Nagyvállalatoknak készít reklámfotókat, de rendezvényeket is csinál. Dolgozik két bulvárlapnak, a Sztár-nak és a Sorry-nak. A főzés a hobbi. „Szeretni kell a konyhában lenni” – mondta. A lányáról csak ritkán csinál fotókat, mivel a munkát nem viszi haza.

KECSKÉS ISTVÁN

1992-ben az akkor még papíron megrendezett pályázatfigyelő műsor, ami most pályázatfigyelő.hu, megjelent egy hirdetése a DUE-nak, hogy újságíró tanfolyamot szerveznek és beírta az édesanyja, így került kapcsolatba először a DUE-val, ez volt 1992 őszén. 1993-ban mártáborban is volt. Balázs Géza és Németh László voltak a csoportvezetők. 1997 óta ő az elnök. Van egy családja, van két lánya és egy felesége, leginkább velük foglalkozik, mindig megnézi az Újpest meccset és drukkol. Szereti Barátok közt-öt nézni, e mellett imádja a számokat, órákig tudná böngészni a sporttal kapcsolatos statisztikákat. 2004 szeptemberében volt egy vénarepedése a bal lábában. „Szoktam mondani, hogy testépítő vagyok, csak még nem készültem el” – mondta. 2014-ben rá volt kattanva a kondiba járásra, mindig heti négy alkalommal ment, aztán abbahagyta, jelenleg nincs sport az életében, hacsak a FIFA 2015 nem számít annak.

KOCSMÁR-TÓTH ISTVÁN

A #ER csoport vezetője, ami még a tábor elején (ihlet hiányában – a szerk.) a Lapzártánk után nevet viselte. 2007 ősze lehetett, egy újságíró tanfolyam indult a Due-

ban, az édesanyja látta meg a hirdetést az interneten. Jelentkezett. Aznap reggel sikerült teremfoci közben kificamítania, szétzúznia a bokáját. Kuncsorognia kellett a dokinak, hogy egyből járógipszet rakjon fel, mert este dolga volt. Kecskés István volt a táborvezetője. Zala Orsolyával, Varga G. Gáborral, és Pál Zsomborral találkozott első ízben. A Klub Rádió-szerkesztő riportere és hétvége a műsorvezetője. A DUE tallózó egyik szerzője. Rádiós újságírással foglalkozik. Sportújságíró akar lenni. Eljár teremfocizni. A családja hagyja, hogy menjen a feje után. Nem szólnak bele az életébe.

KUTI SÁNDOR

A tábor technikai vezetője. Alapító tagja a DUE-nak. Szayly Józseffel, Balázs Gézával, Tomszer Miklóssal találták ki az egyesületet. A Magyar Rádióban rendszerüzemeltetéssel és rendszertervezéssel foglalkozik. Nincs felesége és gyermeke. A munkája a hobbi. Szeret motorozni, zenélni.

GÁLOSIDÓRA

A Reposzt csoportvezetője. Főállású gimnazista. 2013 óta táborozik itt. Médiában mozgolódik. Egy kulturális portálon újságíró. Idén egy magyar vállalkozásokkal foglalkozó videobloggal foglalkozik. Rengeteg dolog érdekli pl. olvasás, sorozatnézés. Mostanság sokat jár moziba, és a DUE is a hobbi. Sokáig foglalkoztatta a csillagászat. Volt egy magyar zenéssel foglalkozó cége a tavalyi tanévben. Régi, használt, zenei adathordozókból csináltak tárgyakat, újrahasznosítással. Kazettalámpát, bakelit táskát, tálát és fülbevalót készítettek. Az ebből befolyt összeget, arra használták fel, hogy magyar feltörekvő fiatal zenekarokat támogassanak. Társadalomtudományokat szeretne tanulni. Főként a politológia érdekli. Jamriskó Tamással és a Kelemen Lucival volt egy csoportban annak idején.

ZALA ORSOLYA

1995-ben került kapcsolatba a DUE-val. Előző évben volt egy futball VB, ami után sportújságíró szeretett volna lenni. A DUE épp egy ilyen tanolyamot hirdetett, amelyre elment és azóta is DUE-s. Az egyesületben Kecskés Istvánnal találkozott először. Orsi szerkeszti a DUE Tallózót és a DUE Rádiót. Különböző projekteken és rendezvények szervezésében vesz részt. Szeret

moziba járni, jógázni, utazni és olvasni. A tegnapi strandra is egy Stephan King regényt vitt magával. A családjára mindig tud időt szakítani, ők az elsők. Tavaly nyáron, Eger környékén vették meg Zola kutyust, akinek kiskorában kék szeme volt, de azóta zöldre változott.

GLATZ NORBERT

Kisgyermekkorában is szeretett volna a rádiózással foglalkozni, ezért nézelődött az interneten, így bukkant rá a DUE-ra. Felkeltette az érdeklődését a DUE által szervezett rádiós tanfolyam. 2007-ben volt először médiatáborban. Herczeg Zsolt és Érsok Zoltán voltak a csoportvezetője. Négy évig folyamatosan járt a táborokba, ezután egy évet kihagyott, majd tavaly lejött négy napra. Esküvői videókat, kisebb reklámfilmeket és videó-klipet készít. Felajánlotta a segítségét, így idén vágóként tevékenykedik a táborban. Kecskeméti Dáviddal, Kecskés Istvánnal, Tóth Hajnalkával, és Herczeg Zsolttal táborozott. Nincs hobbi. A barátaival szeret összejárni. 13 évig néptáncolt, de két éve abbahagyta.

KELEMEN LUCI

21 éves. Három évvel ezelőtt került kapcsolatba a DUE -val. Szeretett volna egy nyári elfoglaltságot, bár eleinte túl lazának érezte a tábort, mégis eljött. A rádiós-újságíró csoportban volt három évvel ezelőtt. Most először csoportvezető. Amikor éppen nem dolgozik akkor ír, olvas, sakkozik, pókerezik vagy videojátékozik.

TÓTH HAJNALKA

A RelaTV csoportvezetője. 1997-ben, 17 évesen került kapcsolatba a DUE -val. Az Einstein iskolaújsággal nyertek egy országos pályázatot a DUE-ban, Ők lettek az akkori év legjobbjai. Ennek köszönhetően ingyen eljöhettek a táborba. Ez neki egy nagyon nagy élmény volt. Beleszeretett a szakmába, és a közösségbe és azóta is ez az élete. 1998-ban Herczeg Zsoltnál volt csoporttag. Először segítette a csoportvezetőjét, és fokozatosan elsajátította ennek a fortélyait. Az első csoportját 2002-ben kapta meg. Együtt táborozott Kecskés Istvánnal, Szayly Józseffel, Balázs Gézával, Zala Orsolyával. 18 éve dolgozik újságíróként. Nagyon szeret utazni, rajzolni, nagy ritkán készíti grafikákat. Nincs állandó hobbi.

TÓTH TAS PÉTER

Négy éve volt az első tábora. Nem volt technikai ember, aki segített volna a levelezésben és ezért megkeresték, mint régi DUE tagot. Hobbi a sziklamászás, falmászás, olvasás, természetjárás és a röplabdázás.

SZAYLY JÓZSEF

Az egyik alapítója és megalkotója a DUE -nak. A Magyar Rádióban dolgozott, és most is ezzel foglalkozik. A középiskolában rádiósként kezdte. Bekopogtatott a Rádió ifjúsági osztályára, hogy ott szeretne dolgozni. Rádiótáborokat szervezett. Két hobbi van, az egyik a vitorlázás a Balatonon. Ilyenkor mindenről elfelejtkezik, és nagyon jó szórakozásnak tartja. A másik pedig Zola kutya, akivel imád foglalkozni. Rendszeresen úszik.

SZENTENDREI ADRIENN

Pedagógus. 20 évvel ezelőtt ismerkedett meg a DUE-val. Iskolarádiót és televíziót vezetett ott ahol tanított. Három évvel ezelőtt a lányával táborozott. A televíziós műsorkészítés a munkája.

JAMRISKÓ TAMÁS

Az ifjúsági diák médiapályázatra adott be több anyagot. A zenei rádiós kategóriában ért el helyezést egy görög stoner zenekar bemutatásával, amiért kedvezményt kapott a táborra. Sokáig gondolkodott rajta, hogy eljőjön-e, de a kíváncsisága előbbre való volt. Nem akart DUE tag lenni, mert a kevés közül egy elve szerint olyan választható intézménynek nem lesz tagja, aminek misszióját, tevékenységét nem ismeri. A Civil Rádióban is több mint egy évig „szakadár-partizánként” önkénteskedett. Két éve volt először táborban, Zánkán. Beke Dániel és Nagy Zsolt a csoportjában. Szeret online csatahajós és tankos játékokkal játszani, néha szokott ijáskodni, urbexelni. Ő is túrázik. Nem sportol, hanem túráztatja az idegeit. Állítása szerint gyakran frontharcot vív, s azért kell „vérezní”, hogy aztán több legyen, s még többet tehesse ezt (a munkára gondol – a szerk.). Felemás érzéseket keltett egy emlékezetes RÉM-ével.

Szerző: Kalamár Jázmin Katalin, Csapó Evelin, Vincze Móni

Fotó: Fotóriporter csoport

„Ha nem így állnék hozzá pokol lenne az élet”

Sokan találkozhattunk már a 14 éves Kovács Bálinttal, aki Szombathelyről érkezett és a Fotóriporterek csoportjában próbálja elsajátítani, hogy mitől lesz jó egy fotó. Ám Bálint, nem egyszerű táborozó srác, ugyanis koraszülöttsége miatt pici kora óta mozgáskorlátozottan él.

Amikor megkérdeztem Bálintot, hogy beszélgetne-e velem, kissé félve közeledtem és óvatoskodtam, mert nem szerettem volna megsérteni sem és nem tudtam, hogyan fog reagálni, ha nagyon belemegyek a témába, de ő ezt azonnal észrevette és azt mondta: „Ne kertetelj, bármit kérdezhetsz, mindenre nagyon szívesen válaszolok.”

Hogyan alakult ki a lábaddal ez a betegség?

Én koraszülött voltam és akkor jött egy fajta spasztikuság. Tehát folyamatosan feszültek az izmaid, ettől összehúzódott a lábam és nem tudtam kinyújtani rendesen, de most volt egy műtétem és már sokkal jobb. Plusz sokat járok gyógytornára.

Hogyan képzeljem el jobban ezt az izom összehúzódást, ez úgy fáj, mint amikor görcsölnek az izmok?

Nem azt mondom, hogy nem én parancsolok, hogy mikor feszül meg az izom, mert össze tudom húzni. Csak például végig feszes volt a vádlim, mintha folyamatosan feszíteném. Viszont ez egyáltalán nem fáj, csak akadályoz nagyon sok mindenben.

Ezért értek téged atrocitások? Csúfoltak az iskolában?

Észrevettem olyanokat, hogy furcsán néznek rám meg hasonlókat, de egyébként a szemembe még soha senki nem csúfolt, mert olyan suliba jártam, ahol természetesen álltak hozzám és elfogadták a hozzám hasonlókat.

Hogyan dolgoztad fel azt, hogy más vagy?

Egész egyszerűen. Mindig megpróbáltam belőle a legjobbat kihozni. Persze voltak nehéz pillanatok, meg mély pontok, de azok mindenkinnek vannak. Viszont fel lehet dolgozni simán, nem olyan nehéz dolog ez.

Tudod már, hogy mit szeretnél csinálni később?

Természetesen leérettségizni, mint mindenki. Aztán majd meglátjuk, most még nem tudom, mert nagyon sok dolog érdekel és nagyon sok szakmát vállalnék, de ugye ez nekem be van határolva az egészségügyi problémám miatt. Még úgy is, ha én alapvetően tudom, hogy képes lennék az adott dologra, de lehet, hogy a törvény nem engedni. Plusz azt gondolnák, hogy nem tudnám megcsinálni és ettől kicsit félek, de úgy gondolom, hogy majd megoldom, amikor ott leszek.

És a gimnitől félsz?

Nem, mert arról az iskoláról, ahova majd Szombathelyen járnai fogok azt hallottam, hogy ott is eléggé empatikusak és befogadóak.

A sok dolog közül, amik érdekelnek, mégis mit tudnál kiemelni, ami a legjobban foglalkoztatna?

A szüleimnek kertész vállalkozásuk van. Hogyha úgy alakulna az életem és a törvény

sem tiltja, akkor ugyanazt, mint ők nagyon szívesen csinálnám.

Hogy kell elképzelni egy kertészvállalkozást?

Úgy, hogy van egy nagy földterület, ahol sokféle növényt természetesen és azokat külföldre és Magyarországra is eladják. Ennek a menedzselés része foglalkoztat engem. Rengeteg dolgot megtanultam a szüleimtől és a családtól is, mert a másodunokatesóig mindenki ezzel foglalkozik.

Milyen hobbijaid vannak?

Furcsa ezt kimondani, mert kimondott hobbi az nincs, a sulitól pedig kevés a szabadidőm. A kezeléseik és a kontrollra járárok nagyon sok időmet elveszik.

Azért csak van valami, amivel szívesen töltöd az időd. Például, hogy eljöttél a táborba. Miért éppen a fotózást választottad?

Volt egy gondolat, hogy meg szeretnék tanulni jó képeket csinálni és a neten nézelődtem, hogy milyen médiatáborok vannak. Eddig nagyon tetszik és remélem, még többet megtanulhatok. Már sok barátom is lett, és ha jövőre lesz megint így időm, akkor szerintem újra eljövök.

Milyen képeket szeretsz csinálni?

Természetfotókat. Nagyon érdekel még a sportriporterség és a sportfotózás.

Számomra nagyon érdekes az, hogy a sport érdekel, miközben te nem igazán tudsz sportolni.

Nekem nem az. Én nagyon szeretem a sportokat nézni és nagyon otthon vagyok szinte minden sportágban.

Sosem volt benned olyan érzés, hogy te is lehettél volna sportoló, ha ez nem így történe?

Nyilván volt. De most ez jutott. Voltak időszakok, például kiskoromban, amikor az ember még úgy álmódzik, de most már a földön járok és azzal törődöm, ami most fontos. Tehát elfogadtam, hogy ez így történt és ahogy már mondtam, megpróbálom kihozni belőle a legjobbat.

Szerző: Pap Andrea Csilla

Fotó: Vónya Bence

Az Király!

A tizennégy éves srác nagyot szippant a cigijéből és közben röhögve így szól „Vettünk múltkor a haverokkal habzó bort, nagyon sz*r volt, de megittuk!” Erre a huszonöt éves csoportvezető ironikusan megjegyzi: Az király!

Tizennégy éves koromban még nem is nagyon buliztam. Maximum a sulis diszkókon csörögtünk este kilencig. Kólát ittunk és chipset zabáltunk. Aztán jötték értünk a szülők és tizenegykor már ágyban voltunk. Most meg tizenkét évesekkel is összefutok hajnalban a szórakozóhelyeken. Nagyon érdekes, hogy cirka öt év elteltével mennyit változtak a dolgok. Sokszor elgondolkodom, hogy miért akarnak a gyerekek ilyen gyorsan olyan dolgokat csinálni, amit úgy mond a felnőtteknek szabad. Miért gondolják egyáltalán azt, hogy ők ettől „nagyok” lesznek? Néhány táborlakót is megkérdeztem, hogy mi a véleményük arról, hogy nagyon sokan irtó korán kezdik űzni az „ipart”. A tizennégy éves Kata szerint most már minden egyre korábban jön és a szülők nem kísérik már annyira figyelemmel, hogy a gyerekeik mit csinálnak. Azt mesélte, hogy az ő szülei elég szabadszelleműek, és például amikor betöltötte

a tizennégyet, akkor az anyukája megengette, hogy kipróbálja a cigit előtte. Nem tetszett neki és úgy gondolja sokkal jobb, hogy így próbálta ki, mintha a szülei háta mögött kellett volna. Kata mesélt még a tizenhárom éves osztálytársáról is, aki csak úgy lett volna hajlandó elmondani valamit egy másik társuknak, ha az lefekszik vele. Ismétlem tizenhárom évesekről beszélünk.

Lotti, aki tizennyolc éves, úgy gondolja fontos a lázadó korszak, de mértékkel és a bulizást inkább tizenhat éves korra kéne belőni, mert az sem jó, ha valaki túl későn kezd el, mivel akkor nem biztos hogy a fontos dolgokra tudna koncentrálni, mint például a továbbtanulás. Egyszerűen ezek a srácok kiégnek és koravének lesznek. Az pedig nem túl szerencsés. Nincs igazán példa arra, hogy ez az állapot igazán tuti lenne bárkinek is. „Az, hogy valaki tizenkét évesen cigizik és piál, plusz durván bulizik, annak semmi köze a felnőttiséghez. Viszont azt gondolom, hogy a gyerekek azért csinálják ezt, mert sokkal könnyebb elsodródni a többiekkel, akik menők, mint szembe menni az árral és félni attól, hogy majd nem tartozunk sehová” - Tette hozzá Lotti.

Amikor Glacz Norbit kérdeztem, hogy

neki mi a véleménye a témáról, így felelt: Nem én fogok megdöglenni, hanem ők, szóval nem érdekel!

Arról is érdeklődtem, hogy mi a helyzet táboron belül. Hogyan látják ezt olyanok, akik nem igazán szoktak bulizni. A tizenhét éves Kati és a tizenhat éves Kitti elmesélték, hogy ők egyáltalán nem láttak arra példát, hogy a kicsik ne úgy viselkednének, ahogy azt a koruk megkívánja.

A vélemények alapján azt szűrtem ki, hogy fontos a családi - és a szociális háttér, hogy ki hol nevelkedett, és milyen közegekben mozgott, mozog. Valamint, hogy milyen mintákkal találkozik az élete során. Érdekes időnként amolyan klaszszikus önvizsgálatokat tartani. Egyszerűen: Jó-e ez nekem? Megéri-e csinálni? Ha kívülről szemlélném magam, vajon mit gondolnék? Többek leszünk-e attól, hogy olyan viselkedési formákat erőszakolunk magunkra, amiket másoktól, netalántán példaképeinktől lesünk el? Megéri-e gyerekként vagy fiatalként úgy viselkedni, mint a felnőttek? S, ha igen, hogyan fogunk viselkedni, amikor valóban azok leszünk?

Szerző: Pap Andrea Csilla

Fotó: Gyulai Zsóka, Hentes Beatrix

Magyarország vs. külföld

Szerkesztőségünk úgy gondolja, hogy alkalmanként, különösen tábori körülmények közt, igazán indokolt esetben, szükséges olyan témákkal is foglalkozni, amik alig kapcsolódnak az itt létünkhöz. Egy ilyen a külföldön való tanulás, munka és élet kérdése. Túl minden „külső” körülményen és véleményen, annak ellenére, hogy a két világ közti hidak mi magunk vagyunk, szoba került e falak közt is az, hogy mennyi időre, milyen tevékenységet és életet folytatva mennénk külföldre. Ha mennénk, mert mi magunk is megosztottak vagyunk. Az alábbi két írást gondolatébresztő és vitaindító céllal közöljük.

Külföldön sincs kolbászból a kerítés

Ma már kevésbé döbbenünk meg azon, ha egy ismerősünk külföldön kíván szerencsét próbálni. Akár a továbbtanulás, akár munkavállalás céljából. A téma egyre nagyobb hangsúlyt kap, hiszen már nem csak embereket, hanem országokat s lassan kontinenseket is érint. Ám a legnagyobb kérdés az, hogy a modern kori népvándorlás hullámában, mire is számíthatunk. Mert ennek is két oldala van.

A szüleim Ausztriában dolgoznak. Több mint egy évet tanultam és dolgoztam kint, miközben itthon magántanulói státuszban maradtam. Úgy gondolom egy ember életében feltétlenül szükséges az, hogy több időt töltsön el más közegben. Ugyanis az, hogy kilépünk a komfort zónánkból és megismerünk egy másik világot, az sokat segít nekünk, hogy jobban megismerjük magunkat is. Ha tudjuk, kik vagyunk, szinte mindent tudunk. Tehát, teljes mértékben támogatom azt, hogyha van lehetőségünk, akkor menjünk és ismerjük meg a világot és vele együtt magunkat is. Annak ellenére, hogy a szüleimmel lehettem Bécsben, teljesen magamra voltam utalva, mert ők nem foghatták a kezem az új suliban és a munkahelyen. Először nagyon nehéz volt, de gyorsan belerázódtam. Megtanultam németül, rengeteg kultúrát ismertem meg, ugyanis egy olyan suliba jártam, ahol nagyon sokféle nemzetiségi próbálta elsajátítani a németet, hogy be tudjon illeszkedni. Viszont, amikor a bécsi utcákon sétáltam, akkor azt láttam, hallottam, hogy egy perc alatt legalább hat-hét féle országból

jött ember sétált el mellettem. Faarccal, beburkolózva a saját világába. Belém csapott egy olyan érzés, hogy ez a város egy sajátosan óriási menekülttábor. Ez egyrészt zseniális, hogy ennyiféle ember elfogadja a másikat és megél egymás mellett valós, vagy látszólagos békében. Másrészt viszont, mindenki olyan magányosnak tűnt és én is annak éreztem magam. Mégúgyis, hogy rengeteg magyarral találkoztam és ismerkedtem, sőt a családom is velem volt. Akkor az addigi terveim, hogy én mindenképpen Ausztriában, vagy ha nem is ott, akkor tők mindegy hol, de külföldön fogok élni, na az, száznyolcvan fokos fordulatot vett. Erre egyébként rásegített az első DUE táborom is, amikor rájöttem, hogy hol vagyok igazán otthon. Összességében támogatom, hogy szétnézünk a nagyvilágban, de az ott megszerzett tapasztalatokat hozzuk is haza és építkezünk belőlük itthon. Hiszek abban, hogy minden attól függ, hogy mi hogyan állunk hozzá és nem pedig attól, hogy emberek, akik hozzáértőnek magasztítják fel maguk teljesítmény nélkül, egy szép épületben, kényelmes bőrfotelekben, íróasztalaik mögül megmondják mi lesz a jó.

Ne higgyük azt, hogy külföldön jobb, mert nem az. Maximum anyagilag, de miért nem hiszünk abban, hogy itthon is meglehetősen lehet boldog életet? Miért gondoljuk azt, hogy csak a sok pénz és kevés munka kombó jelenti a megváltást? Miért mondunk le az elvárásainkról? S miért várjuk, hogy megoldják helyettünk a problémáink?

Úgy látom, a legtöbb ember, aki azért akar elfutni, mert „ittthon sz*r”, azoknak már nagyon lecsökkentek az elvárásai, ami hosszú távon megkeseríti az életük és meggátolja őket abban, hogy az „álmai-kért” tegyenek. Ha beérjük a kevesebbel, sosem fejlődünk. Ha magasra tesszük a léceket, akkor küzdünk azért, hogy azt meg is ugorjuk. Ahogy Madách írta: „küzdj ember s bizva bízzál”. S a választás, nem is olyan nehéz.

Szerző: Pap Andrea Csilla

A határaink ne legyenek a korlátaink

Ha adódna egy lehetőség, hogy egy évet a kedvenc országodban tanulj, elfogadnád? Vannak olyan céljaid, amihez elengedhetetlen a nyelvtudás? Kevés olyan munka létezik manapság, amihez ne kérnének nyelvismeretet. Nem mindegy azonban, hogy egy vagy tíz év alatt tanulsz meg kommunikálni külföldiekkel, de az sem, milyen minőségben. Különböző okokból, egyre több fiatal vágyódik ki az országból, leginkább nyugat felé. Különbözőek vagyunk, különböző (úti) célokkal. Ám mindeneken túl, mit gondolunk erről és mennyien?

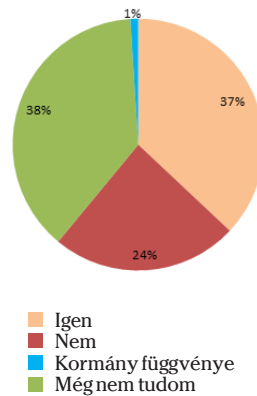
A XXI. századi világban elengedhetetlen a nyelvek ismerete. Természetesen a magyar a legfontosabb, anyanyelvünk változatossága nagymértékben meghatározza stílusunkat, műveltségünket és hatalmas szókincsünknek köszönhetően szebben és árnyaltabban láthatjuk és élhetünk a világban. Elrugaszkodni ettől a következő lépcső. Minél több nyelven tudunk megszólalni, annál könnyebben tudunk elhelyezkedni Földünk bármely pontján. A magyar oktatási rendszerben kiemelt szerepet kap a világnyelvként emlegetett angol, ezután az országunk közelében beszélt nyelvek, főként a német, a francia és az olasz. Ezek mellett egyre több iskolában kapnak lehetőséget a tanulók, hogy elsajátítsák a spanyol vagy az orosz ajkúak kifejezéseit.

Nyelvet tanulni talán legkönnyebben a mélyvízbe dobásos technikával lehet. Sokkal könnyebb beszélgetés által ta-

nulni olyanoktól, akik otthon vannak a témában. Külföldi csereprogramok által kerülhetünk a legközelebb ehhez az élményhez. Vannak továbbá lehetőségek arra, hogy egy egész tanévet, vagy akár többet is különböző országokban töltsünk. Manapság már a pénztárcánk sem szabhat határt az álmainknak, ha igazán akarjuk. Ösztöndíjprogramok keretében a tanulmányainkhoz jelentős támogatást is kaphatunk. A Felvi.hu felmérései alapján azonban sok hallgató szalasztja el a külföldi tanulás lehetőségét, csupán azért, mert nem ismeri ezeket a programokat.

Két legyet üthetünk egy csapásra, hiszen az adott ország nyelvének elsajátítása mellett az egyetemi információkhoz is ugyanúgy hozzájutunk, mint itthon. Ezekkel a programokkal könnyen lehet előre tervezni kötöttségük miatt. Munkavállalásnál jól mutat az önéletrajzban, valamint nemzetközi kapcsolatainkat bármikor hasznosíthatjuk az életben. Arról nem is beszélve, hogy könnyebben tudunk új életet kezdeni esetleges migráció felmerülésénél, ha az adott ország felsőoktatási intézményeiben tanultunk. Zamdmer Ilona (15), táborunk lakójának amerikai oktatási rendszere kevésbé osztódott meg, mint a miénk. Egy helyen megférnek a művészek, sportolók, tudósok. Bár az ő iskolájában nincsenek cserediákok, vannak speciális intézmények azok számára, akik Amerikában tervezik folytatni tanulmányaikat. Még nem tudja, hogy mit akar tanulni, de örömmel képzelel el, hogy Magyarország vagy Olaszország képzésébe kapcsolódjon be, már

Tanulnál külföldön?

csak nyelvtanulási szempontból is. Szíve mindenestre hazájába húz, letelepedni biztosan ott szeretne.

E sorok írója szeretne egy évet Nagy-Britanniában tanulni két év múlva, érettségi után: profi szinten elsajátítani az angolt, megismerni a szigetország kultúráját, ezt már jó ideje tervezgeti. Ott is a médiával szeretnék foglalkozni, megnézném, náluk hogyan működnek ezek a dolgok. Viszont sajnálnék kiköltözni és nem lenne szívem teljesen eldobni magamtól az anyanyelvemet, a szókincsemet.

Valamilyen szinten tekinthetjük a külföldi tanulást életrevalóságunk fokmérőjének. Megtanít az önállóságra, a függetlenségre és talpraesettségre. Nincsenek velünk szüleink, nincsen, ki pátyolgasson minket, meg kell tanulnunk gondoskodni magunkról. Összegezve, érdemes kihasználni a lehetőségeinket és világot látni addig, amíg véglegesen le nem telepedünk. Utána is lehet persze, csak sokkal nehezebb.

A DUE Méditáborának lakóit kérdeztük külföldi továbbtanulási szándékaikról. A 185 táborozóból 91 válaszolt. A válaszadói korosztály vegyes, 12-24 éves korig terjed.

Végül, néhány vélemény:

Kata (12): Nyomozó szeretnék lenni, és szerintem külföldön erre jobb lehetőségek vannak. Mindenképpen Anglia vagy Amerika az úti cél, és a nagyobb városok. Karrieremben hasznosítani tudom majd a médiatáborban szerzett tudásomat, ezen kívül jogot is ajánlatos tanulni hozzá.

Máté (15): Magyarországon kevesebb, és nem túl jó a hangmérnöki képzés. Ha lehetőségem lesz rá, mindenképp kint szeretnék tanulni. Utána pedig nagyobb volumenű helyen dolgozhatnék, főleg egy külföldön szerzett diplomával.

Vanessza (15): Külföldön, például Ausztriában minden sokkal rendezettebb. Nincs kosz, nincs rendetlenség. A helyeken, ahol eddig laktam, sosem volt rendezettség, tisztaság. Ezért is szeretnék mielőbb kiköltözni, ott valahogy minden szebb. Az emberek is normálisabbak máshol, akár egy bolti kiszolgáló is emberségesebb.

Petra (16): Jobb intézmények vannak, jobb oktatási rendszer. Megélhetés szempontjából is kecsgetetőbb. Vonz a nagyvilág, a kultúra. Nem akarok itt leragadni.

Szerző: Sipos Evelin

Fotók: Sanchez Nati

Mindennapi félelmeink és szerelmeink

A táborban több táborozót is megkérdeztünk, hogy mitől félnek és mit szeretnek a legjobban a táborban.

E szerint állítottunk össze egy top ötös listát

Amiket a legjobban szeretnek:

- 1 – Barátokat találni
- 2 – Nagyon jó közösségben lenni
- 3 – Nekik tetsző programokat hallgatni
- 4 – Jó fej csoportvezetőinkkel alkotni
- 5 – Érdekes és sok a technikai felszerelés közt lenni

Amiktől a legjobban félnek:

- 1 – A lépcsőktől és azokról leesni
- 2 – Nem tudni elvégezni a feladatokat
- 3 – A naptól, amikor haza kell menni
- 4 – Lebetegedni
- 5 – Kifogyni a toalett papírból

Szerző: Marcsa Arnold

Fotó: Zhang Judy

Hang nélkül beszédesen

A kommunikáció egy különösen speciális formáját szeretném bemutatni. Kb. 10 éves lehettem, amikor először láttam a tévében Kokót, a gorillát, aki tud jelezni. Felfoghatatlan volt számomra. Később igyekeztem többet megtudni róla. Ezt szeretném megosztani veletek.

A síkvidéki gorilla hölgy 1971-ben született és Dr. Francine Patterson pszichológus vette gondozásába egy amerikai állatkertben, San Franciscóban. Koko előtt nem sok ismeret állt rendelkezésére a gorillák intelligenciájáról. A doktornő egész kis korától figyelemmel kísérte a fejlődését, jelnyelvre tanította, amit Koko nagyon könnyen sajátított el, érti a beszélt angol nyelvet és több, mint ezer jelnyelvi karaktert, kifejezést tud és vannak személyes, saját maga alkotta „szavai”. Például egyszer nem tudta megfogalmazni, mit lát a gondozó kezén, mert nem ismerte a gyűrű szót. Így fejezte ki magát: mutatta az ujját és az ékszer szót jelnyelven. Egy különös, szoros barátság alakult ki ember és gorilla között, ami maga a kommuniká-

ció csodája. Sokkal teljesebb és tartalmasabb, mint önmagában a verbális közlés. Megfigyelhetjük Koko életét követve, hogy sokkal több rejlik az állatokban, mint sejtjünk. Lehet, hogy ők sokkal jobban értenek/éreznek minket? Nemcsak cselekvéseket, vagy fizikai szükségleteket akar teljesíteni, hanem egészen árnyalt érzelmvilágát is ki tudja jelezni. Ha szomorú, vagy ha valamivel nem ért egyet. Koko különösen szerette a macskákat. All Ball volt a barátja, aki úgy nézett ki Koko óriás mancsai között, mintha King Kong plüssfigurát szorongatna. Hallhattunk arról, amikor Kokónak fogászati problémái adódtak és altatásban kellett végrehajtani egy beavatkozást, miután felébredt, megköszönte az orvosoknak a segítséget. Néhány esetben, (talán a marketing és a támogatók kedvéért is) Koko híres emberekkel, ismert színészekkel találkozott. Koko egyébként zárkózott, nehezen fogadott bizalmába bárkit, még az őt gondozó Gorilla Alapítvány tagjait is, de ha megszeretett, az őszinte, örök barátságot jelent.

Valójában mennyi köze van az embernek a természethez? A kérdés nem tűnhet jogosnak, hiszen úgy tűnik, szűkebb és tágabb környezetünket uraljuk. Az ember-e a legfejlettebb, tényleg mindennek az ura? Mennyi állat maradt bennünk, beszélhetnek-e, s ha igen, hogyan az érzéseink? Felsőbbrendűségünk mennyire biztos és árthat-e a fejlettségünk? Mit tehet az újságíró, a média, a környezeti problémák megelőzésében? A válaszokat, Balázs Gézával kerestük. Az interjú megtalálható a <http://www.rrraptorz.tumblr.com/> oldalon.

Szerző: Bergics Emese

Tervezte: Pénzeli Dorina

Hunglish

Jó néhány angol szó beszövik a beszédünkbe. Ez inkább a fiatalabb generációt, illetve a számítástechnikával foglalkozókat érinti elsősorban. Az angol nyelv kötelezővé tétele, illetve az internet térnyerése hozta el az egyik legnagyobb problémát: a generációk közti megértés hiányát. Az idősebb korosztály nagy része az angolt - hiszen az ő idejükben más volt a kötelező nyelvem, vagy alig ismeri. Hogyan működik ez a beszívargás? Érdemes mindig magyarázni? Mit gondolnak róla a szakértők és ti?

A SZAKÉRTŐK

A számítástechnikában elsősorban a szakszavak hiánya jelenti a nehézséget, illetve hogy a legtöbb program angol nyelven íródik. Kuti Sándornak a tábori hangrendszer üzemeltetőjének nem okoznak különösebb problémát az angol nyelvű programok. Nem gondolja, hogy az angol szavakat le kellene fordítani, hiszen az angolt mindenhol beszélnek és

később problémás lenne egy nemzetközi társaságban a lefordított kifejezéseket visszafordítani és sokaknak nem is feltétlenül menne.

A fiatalabb generáció meglepően sokat találkozik a nyelvvel a mindennapokban, habár a 13 éves korosztálynál a "missing word syndrome" nem feltétlenül jelenik meg. Szenográdi Viktória, ugyan németet tanul, az angol nyelv az ő életéből sem hiányzik. Az interneten rengeteg változatos témájú hírekben illetve online játékokban találkozik.

A többi véleményt töletek és olyanoktól, akik igazán nagyágyúk a témában a blogunkon találjátok.

Szerző: Balog Luca

Készült még egy különleges interjú Lukács Mátéval, meglepő jegyzet egy éjszakai incidensről, valamint kiderítettük, hogy kik vannak itt a jövő nagyreményű tehetségei közül!

www.rrraptorz.tumblr.com

IMPRESSZUM

IMPRESSZUM: a TOMI ÉS A RAPTOROK csoport lapja. Készült az Új Nemzedék Média táborában, amely a DUE szakmai koncepciója alapján valósul meg, 2015.07.16. **FŐSZERKESZTŐ:** Pap Andrea Csilla **FŐSZERKESZTŐ-HELYETTES:** Varga Barbara. **MUNKATÁRSÁK:** Balogh Luca, Bergics Emese, Bohati Balázs, Csapó Dóra Evelin, Kalamár Jázmin Katalin, Kondri János, Kövi Zsombor, Marcsa Arnold, Stekler Bendegúz, Sipos Evelin, Soós Veronika, Vincze Mónika **CSOPORTVEZETŐ:** Jamriskó Tamás (Triszt Tviszt Kapitány) **FOTÓRIPORTEREK CSOPORT:** Abai Bianka, Boros Boglárka, Dienes Tifani, Gyulai Zsóka, Gyurica Noémi, Hentes Beatrix, Kovács Bálint, Magyar Elemér, Sanchez Natalie Aleyda, Strung Laura, Szenográdi Viktória, Takács Jada, Urbán György, Vonyó Bence, Zhang Yu Ting **CSOPORTVEZETŐ:** Sóki Tamás **TIPOCHONDRIA CSOPORT:** Ács Gabriella, Balázs Mercédész, Doroghy Tünde Fruzsina, Gyenes Dorina, Haiman Helga, Horváth Kamilla, Losonczy Dóra, Magó Réka, Pénzeli Dorina, Zamdmer Ilona, Zsubori Eszter. **CSOPORTVEZETŐ:** Klebercz Kriszta